

Ինչ մո՞յր եկեք, քույր հոգևածներ և բեռնափորվածներ..

Մաարթէոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Պեկտեմբեր, 2017թ.
№ 11 (95)

Հայտնվելով 2009թ. Ճախխից

Քրիստոս Ճնաւ եւ Յայրնեցաւ.

Չեզի Մեզի Մեծ Աւերիս

**ՔՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Դեկտեմբեր, 2017թ. №11 (95)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Քրիստոս ծնվեց և հայտնվեց.....	1
Քրիստոսի ծնունդը.....	2
Հանդուրժողականությունը կարող է մեղք լինել.....	4
Ռոման Չայկայի վկայությունը.....	7
Վասիլի Պավլով.....	10
Ինձ Տերն է ուղարկել.....	13

Միտելի՝ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ քերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Քարի Լույսն ու ցանկին ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հաճիստենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

Քրիստոս Տնկեց եւ հաշիւնեց, Տեղ եւ չեղ Տե՛Ց ամենքս

Սիրելի՛ ընթերցողներ, շնորհավորում ենք ձեր Նոր տարին՝ 2018 թվականն ու մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի Սուրբ Ծնունդը:

Անցավ 2017 թվականը: Գիտենք, որ ամենքս էլ Քրիստոսի ատյանի առջև պետք է ներկայանանք, «որպեսզի ամեն մեկը իր մարմնով ըրածներուն փոխարենը առնի, ինչ որ գործել է թե չար թե բարի» Բ Կորնթ.5:10: Իհարկե, միայն Աստված կարող է իրական գնահատական տալ յուրաքանչյուր հավատացյալի գործերին: Բայց և այնպես, քննելով մեր անձերը՝ տեսնում ենք, որ շատ դեպքերում ունեցել ենք բացթողումներ: Դրա համար մենք խնդրում ենք ներել մեզ բոլոր այն բացթողումների համար, որ մենք թույլ ենք տվել այս՝ 2017 թվականին: Նաև խնդրում ենք, որ դուք աղոթեք մեզ համար, ինչպես Պողոս առաքյալն է ասում. «Ինձի՛ համար ալ աղոթեք, որպեսզի խօսք

տրուի ինձի, որ համարձակութեամբ բանամ բերանս՝ աւետարանին խորհուրդը հայտնելու» (Եփ.5:19): Եթե առաքյալին պետք էր, որ իր համար աղոթեին, որչափ առավել մեզ է անհրաժեշտ, որ աղոթեն մեզ համար: Ուրեմն ձեր աղոթքներից շատ բան է կախված:

«Ուստի, իմ սիրելի եղբայրներս, հաստատ եղեք, անշարժ կեցեք և ամեն ատեն աւելցեք Տէրոջը գործին մեջ, գիտնալով որ ձեր աշխատութիւնը պարապ չէ Տէրոջնով» Ա Կորնթ. 15:58:

Հայաստանի «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» եկեղեցու խորհուրդ

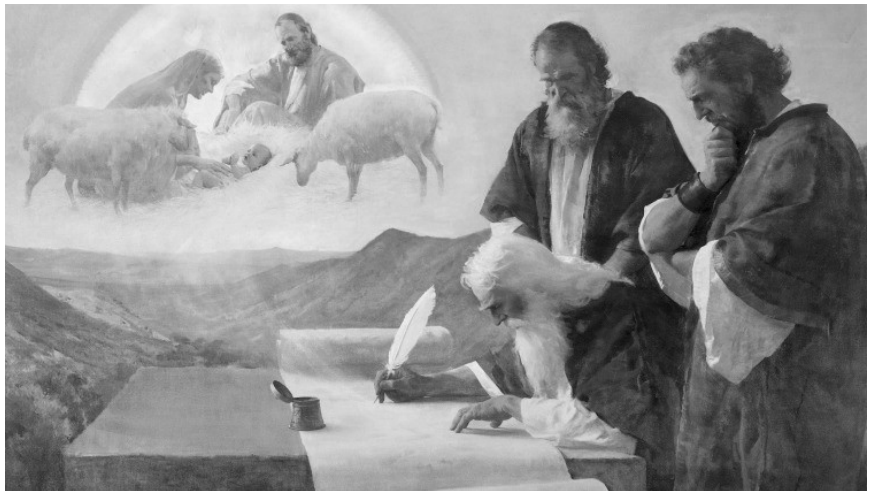
Գեղարքունիք, 2017թ., N 11 (95)

ՔՐԻՍՏՈՍԻ ԾՆՈՒՆԴԸ

Յուրաքանչյուր մարդու կյանքը յուրահատուկ է: Քրիստոսի ծնունդը նույնպես յուրահատուկ է:

Մարդու մատնահետքերն անհատական են. երկրագնդի ավելի քան յոթ միլիարդ բնակչության մեջ միատեսակ մատնահետքեր չկան: Ամբողջ աշխարհի անտառներում միաման տերևներ դուր չեք գտնի, նրանցից յուրաքանչյուրը յուրատեսակ է:

Քրիստոսի ծնունդն էլ է յուրահատուկ: Այն տարբերվում է մեր մոլորակի վրա երբևէ ծնված բոլոր մարդկանց ծնունդներից: Աշխարհ եկող բոլոր մարդիկ ծնվում են ապրելու հա-

մար, իսկ Քրիստոսը ծնվեց մեռնելու համար՝ մեռնելու հանուն ամբողջ աշխարհի մեղքերի քավության:

Հին Ուխտի մարգարեները Նրա ծնունդը կանխագուշակել էին ծննդյան ու ծառայության մասին ավելի քան հարյուր դեպքերով: Դրանք արդեն կատարվել են:

Եսային Քրիստոսի ծննդից յոթ հարյուր տարի առաջ կանխագուշակեց, որ «Ահա կոյսը պիտի յղանայ ու

որդի պիտի ծնանի, եւ անոր անունը Էմմանուէլ պիտի կոչեն» Ես. 7:14: Հովհաննէսը գրեց. «Բանը մարմին եղավ ու մեր մեջ բնակվեցավ» Հովհ. 1:14: Պողոս առաքյալն ասում է. «Աստված մարմնով հայտնվեցավ» Ա Տիմ. 3:16:

Շատ տարիներ առաջ Բեթլեհեմի մի մսուրում ծնվեց Փրկիչը: Ծագող արեգակը «վերեն մեզի այցելութիւն արավ՝ խաւարի եւ մահուան ստվերի

մէջ նստողներուն լոյս տալու և մեր ոտքերը խաղաղութեան ճամբաներու մէջ շտկելու համար», «որ մեզ փրկեց ու սուրբ կոչումով կանչեց, ոչ թէ մեր գործերուն նայելով, հապա Իր նախասահմանութեանը և շնորհքին նայելով, որ Քրիստոս Յիսուսով մեզի տրուեցավ յափտենական դարերէն առաջ... Բայց հիմա յայտնուեցաւ մեր Փրկիչն՝ Յիսուս Քրիստոսին երևնալովը. որ մահը խափանեց, և ի լոյս

հանեց կեանքը ու անմահութիւնը աւետարանին միջոցով» Բ Տիմ. 1:9-10:

Հին Կտակարանի մարգարեները հրեա ժողովրդին վկայում էին օրենքի ոչ պայծառ լույսով, իսկ Քրիստոսը, որպէս ճանապարհ, ճշմարտություն և կյանք, եկավ և բերեց մեզ Նոր Կտակարանի պայծառ լույսը՝ բոլոր մարդկանց լուսավորելու և հավիտենական կյանք շնորհելու համար: Քրիստոսի ծնունդը մեզ համար մեծ ուրախություն է, քանի որ Նա ծնվեց մեր մեղքերի քաւության ու մեր փրկության համար: Բոլոր Նրան հավատացողները ունեն ձրի փրկություն և հավիտենական կյանք (Հովհ. 3:16):

Սիրելի՛ ընթերցող, Քրիստոսը ծնվել և աշխարհ է եկել փրկելու մահ քեզ՝ անկախ նրանից, թե դու որքան ես խորացել մեղքի ու խավարի մեջ ու հեռացել Աստծուց: Հիշի՛ր Մարիամ մագդաղենացուն, որ վախի ու սարսափի մեջ սպասում էր, թե ուր որ է հրեա ամբոխը քարերի տարափը կթափի իր գլխին: Բայց նա հանդիպեց Քրիստոսին, որ եկել էր փրկելու ոչ միայն իրեն, այլև ամբողջ աշխարհին: Մարիամը փրկվեց, քանի որ ոչ ոք չքարկոծեց նրան: Քրիստոսի ներկայությամբ ամեն մեկը իր խղճատանքից հանդիմանվելով՝ թողեց ու հեռացավ: Քրիստոսը չի եկել դատելու քեզ, այլ եկել է, որ քեզ դարձի բերի մոլորված ճանապարհից ու

փրկի քեզ: Քանի դեռ դատաստանի օրը չի եկել, ճանաչի՛ր Նրան, որ ծնվել է, ընդունի՛ր Նրան, որ կյանք ունենաս:

Նա քեզ սիրում է և ուզում է, որ դու հավիտյան չտառապես կրակի լճում, այլ հավիտենական կյանք ունենաս ու ապրես Աստծու սուրբերի հետ երկնքում, որտեղ չկա մահ, չկա սուգ, չկա արտասուք, չկա ցավ, այլ ամեն բան հրաշալի է ու հավիտենական: Նա ծնվել է մեռնելու քեզ համար՝ վճարելով քո բոլոր պարտքերը: Եթե դու մի ժամանակ եղել ես Աստծու տան մեջ ու հիմա հեռացել ես՝ թողնելով քո երկնային Հոր տունը, հիշի՛ր, թե հայրն ինչպէս ընդունեց անառակ որդուն, երբ նա վերադարձավ: Իսկ եթե դու դեռ չես եկել Քրիստոսին, թաղված ես մեղքի ու խավարի մեջ և մտածում ես, որ միևնույնն է, չես կարող ապաշխարել, մի՛ հավատա սատանայի ստին: Նա քեզ խաբում է, որ դու չգաս Աստծուն ու կյանք ունենաս: Հիշի՛ր խաչի վրայի ավագակին որպէս օրինակ ու արի՛ Քրիստոսին, որ նա ասի քեզ «այսօր ինձ հետ դրախտում կլինես»: Մի՛ կարծիր, թե դու պետք է ինչ-որ արժանիք ունենաս, որ Քրիստոսը քեզ ընդունի: Նա չի նայում մեր արժանիքներին, գործերին, բոլորս էլ մեղավոր ու անպիտան ենք, ընկած ու պակասած ենք Աստծու փառքից: Եթե քո սրտում դեռ չի ծնվել Քրիստոսը, ապա իմացի՛ր,

որ հիմա Նա կանգնած ծեծում է քո սրտի դուռը. լսի՛ր Նրա կանչը եւ սիրտդ բացի՛ր Նրա առջեւ, ու դու կգտնես քո կյանքի իմաստն ու երջանկությունը: Նա մեռել է քո մեղքերի համար, որպեսզի երբ դու հավատաս, հավիտենական կյանքը ձրի առնես որպես շնորհ: Մեղքի վարձը մահ է, բայց Աստծու ձրի պարգևը՝ հավիտենական կյանք (Հռ. 6:23): Դիմե՛ք Նրան հենց հիմա, աղերսե՛ք աղոթքով, քանի որ «...ով Տիրոջ անունը կանչի, պիտի փրկվի» (Հռոմ. 10:13): Դուք կանչե՛ք, Քրիստոսը

կփրկի, դուք խնդրե՛ք, Նա կների:

Մի՛ հապաղիր, հիմա խոնարհվի՛ր և աղոթի՛ր. «Հիսուս Քրիստոս, ես գալիս եմ դեպի Քեզ, քանի որ Քո կարիքն ունեմ: Ես մեղավոր եմ և փրկության կարիք ունեմ: Ես ներողություն եմ խնդրում իմ մեղքերի համար և աղերսում եմ Քեզ, մտի՛ր իմ սրտի մեջ, փրկի՛ր ինձ: Ես Քեզ եմ տալիս իմ կյանքը և ընդունում եմ Քեզ որպես իմ Փրկիչ: Ես հավատում եմ, որ ով Քո անունը կանչի, կփրկվի: Շնորհակալ եմ Քեզանից փրկության համար: Ամեն»:

ՀԱՆԴՈՒԹՈՂԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ ԿԱՐՈՂ Է ՄԵՂՔ ԼԻՆԵԼ

Գեղարկմամբ, 2017թ., N 11 (95)

Հանդուրժողականությունը առաքինություն է, սակայն այն կարող է վերածվել բնավորության թուլության աններելի հատկանիշի: Մենք հիանում ենք այն մարդկանցով, ովքեր հանդուրժողականություն են դրսևորում իրենց հայացքներից զանազանվող պատկերացումներ ունեցողների նկատմամբ, եթե, իհարկե, խոսքը հիմնական սկզբունքների մասին չէ: Այդպիսի մոտեցումը հանդուրժում է տարբեր կարծիքներ և մեթոդներ, զանազան հայեցակարգերի առկայություն: Երկրորդական բաների պատճառով չարժե նահատակվել: Բայց երբեմն

հանդուրժողականությունը դառնում է ստորություն: Այդպիսի հանդուրժողականությունը լուրն է, երբ Հիսուսի հասցեին անպատիվ խոսքեր են ասում և հայիոյում են Աստծու անունը: Այդ ժամանակ այն չի ցանկանում հակառակվել չարին:

Երբ խոսքը վերաբերում է ճշմարտությանը, լուրությունը հավասար է ստության: Այն հանդուրժողականությունը, որը թույլ է տալիս խաբեություն և անարդարություն, մեղք է: Եվ նա, ով ասում է, որ Հիսուս Քրիստոսը միշտ հանդուրժող է եղել, պետք է կարդա Մատթեոսի Ավետարանի 23-րդ գլուխը, որտեղ Հիսուսը դատա-

պարտում է կեղծավորությունը: Այդ հատվածում ներկայացված է, թե Տերն ինչպես էր զայրանում՝ տեսնելով հոգևոր առաջնորդների երեսպաշտությունը:

Պետք է նաև ընթերցել Հայտնության 2:18-20 խոսքերը, որտեղ Աստված դատապարտում է Թյուատիքի եկեղեցուն, որովհետև նա հանդուրժել էր Հեզագել սուտ մարգարեի գոյությունն իր մեջ: Պողոս առաքյալը նույնպես չէր հանդուրժում չարը: Այժմ ավետարանական շրջաններում այդպիսի պահվածքը համարվում է անտեղի, սակայն Պողոսը Ա Տիմոթ.1:20-ում Հիմեոսին և Աղեքսանդրոսին մատնում է սատանային, որ սովորեն չհայհոյել: Իսկ դարբին Աղեքսանդրոսին հրապարակայնորեն հանդիմանեց նրա չարարքների համար (Բ Տիմ. 4:14): Հովհաննես առաքյալը նույնպես քաջություն ուներ բացահայտ խոսելու Դիոտրեփեսի գործերի մասին, որ չէր ընդունում առաքյալներին և ուզում էր առաջինը լինել (Գ Հովհ. 9):

Տպավորություն է ստեղծվում, որ այսօրվա եկեղեցին կորցրել է աստվածաշնչյան անհանդուրժողակա-

նությունը: Ռոբերտ Գ.Լին այս կապակցությամբ ասել է. «Մենք ապրում ենք փափկամարմին աստվածաբանության, խեղաթյուրված բարոյականության, ռետինե համոզմունքների և ունայնաբանության փիլիսոփայության աշխարհում, որը մատուցում է հայտնի ճշմարտություններ, սակայն որոնց իմաստը մենք վաղուց կորցրել ենք»:

Հնդկաստանում մի միսիոներ դիպուկ ասել է. «Հանդուրժողականությունը այնքան հանդուրժողական է դարձել, որ հանդուրժում է նույնիսկ չարին: Մենք՝ հոգևոր վախկոտներս, դատապարտված ենք մեր հարմարավետ աշխարհներում խեղդամահ լինելու: Այդպիսի հանդուրժողականությունը հնարավորություն է ստեղծում, որ եկեղեցու ամբիոնի մոտ հայտնվեն կեղծ առաքյալներ և անպիտան ծառայողներ, որոնք ներկայանում են որպես «Քրիստոսի առաքյալներ»»:

Ս.Բաքստերը, մամություններ գտնելով մեր և Եղիա մարգարեի ժամանակների միջև, այսպես է գրում. «Այդ ամենի պատճառն այն է, որ մարդիկ իրենց հիվանդագին բարեսիրությամբ հանդուրժում են կեղծ վարդապետներին: Մենք ավելի շուտ թույլ կտանք, որ հերետիկոսություն խոսվի ամբիոնից և հոգիներ որսվեն եկեղեցուց, քան «նեղացնենք» քարոզիչին: «Ավելի լավ է աղոթենք Բահադին, քան դիմանանք երաշտին», - մտածում են մարդիկ: Այդ պարագա-

յում միակ ճիշտ քայլը, որ մենք կարող ենք անել, ողջ ժողովրդի ներկայությամբ այդպիսի «մարգարեներին» սատանային հանձնելն է»:

Հանդուրժողականություն, որն իր վնասված ավետարանով միլիոնավոր մարդկանց տանում է հավիտենական անեծքի: Հանդուրժողականություն, որն այնքան է խորացել իր անօրինության մեջ, որ իր ղեկավարին համարում է «Աստծու փոխանորդ»՝ այն դեպքում, երբ վերջինս անիծում է այն քրիստոնյաներին, ովքեր գնում են Աստծու Որդու ետևից:

Գեղարկություն, 2017թ., N 11 (95)

Նախկինում հավատացյալները նահատակվում էին հանուն ճշմարտության: Ի՞նչ պատահեց սուրբ նահատակների եկեղեցուն: Ոչինչ... այն ուղղակի ձգտում է աշխարհում ճանաչված լինելու: Ահա սա է պատճառը, որ ի հայտ են գալիս սուտ վարդապետներ: Մենք ցանկացած գնով չենք ուզում խնդիրներ ունենալ: Դա մեզ ետ է պահում հականախությունից և միջամտելուց, եթե նույնիսկ դա մեր սուրբ պարտականությունն է:

Միանգամայն ճիշտ է Դ.Ադամսը, երբ ասում է. «Որոշ շրջանակներում այնքան մեծ է վախը տարակարծությունների նկատմամբ, որ քարոզիչներն ու նրանց հետևող եկեղեցին հանուն խաղաղության պահպանման պատրաստ են վճարելու ցանկացած գին՝ նույնիսկ հրաժարվելու Աստծու ճշմարտությունից: Խաղաղությունը աստվածաշնչյան գաղափար է, բայց չէ՞ որ Աստվածաշնչի ուսմունքը նույնպես: Եկեղեցու խաղաղությունը չպետք է ձեռք բերվի սրբության կորստով: Այսպիսի գինը շատ սուղ է: Էկումենիզմն ու հանդուրժողականությունն այսօր խիստ հանրահայտ են: Բոլորը հաճախ ասում են. «Հավաքվենք բոլորս միասին: Չենք շոշափի հարցեր, որոնք տարածայնությունների կհանգեցնեն: Դոգմաները բաժանում են, իսկ սերը՝ միավորում. մեզ միավորվել է պետք»:

Այո՛, մեզ իսկապես մի բան է պետք. դա վճռական պայքարն է մեր հավատքի համար, երբ այն քարկոծում են ու զրպարտում: Մենք կարող ենք հանդուրժող լինել չնչին բաների նկատմամբ, սակայն Աստծու ճշմարտությանը վերաբերող հարցերում պարտավոր ենք դրսևորել սուրբ անհանդուրժողականություն:

Մարտին Լյութերի հետ մենք էլ պետք է ասենք. «Մա՛ է իմ դիրքորոշումը, և այլ կերպ չեմ կարող»:

Վ. Մակդոնալդ

«Նաշի դնի» շաբաթաթերթ, հ. 2135

ՌՈՄԱՆ ՉԱՅԿԱՅԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Շարունակություն: Սկիզբը՝ նախորդ համարում

Մեր սպասավոր եղբայրներից մեկն ինձ առաջարկեց գնալ երիտասարդական հավաքույթի, որպեսզի ինձ համար կյանքի ընկեր ընտրեմ: Ես այնտեղ աղոթք արեցի և ասացի. «Տե՛ր, Քո տան մեջ ես Քեզ-նից բացի ոչ ոքի չեմ փնտրելու»:

Տանը մտա իմ ներքին սենյակն ու Տիրոջը դիմեցի. «Տե՛ր, Դու Քո Խոսքում գրել ես՝ լավ չէ, որ մարդը մենակ մնա: Եթե Դու ցանկանում ես, որ քո զավակն ամուսնանա, ապա ինձ կին տուր»: Աղոթքի ժամանակ կարծես ներսումս մի լույս վառվեց, որի մեջ գրված էր. «Շուտով»: Աղոթքից վեր կացա, մտածում եմ. միգուցե ես ուղղակի հնարո՞ւմ եմ, ոչ մի լույս էլ չկա՞ր... և հենց այդ պահին մեկն ականջիս ասում է. «Շուտով... Աստ-ծու մոտ մի օրը հազար տարվա պես է»: Ես անմիջապես ասացի. «Ետիս գնա Հիսուս Քրիստոսի անունով»:

Ինձ ուղարկեցին հոգևոր քոլեջում սովորելու: Այնտեղ ես հանդիպեցի «Քրիստոնեական կյանք» թերթի խմբագիր մի քրոջ, որ կալանավայր թերթեր էր ուղարկում: Մենք աղոթեցինք, ես նրա համար գոհացա Աստ-ծուց և օրհնեցի նրան իր կատարած հոգևոր աշխատանքի համար: Որոշ ժամանակ անց նա ինձ է զանգում և

ասում. «Գիտե՞ս, Ռո՛մա, մենք մի քրոջ հետ աղոթում էինք, որ Աստված նրան ամուսին տա, և տեսիլքում դու հայտնվեցիր: Ես այդ տեսիլքը թաքցրեցի, չէի ուզում հայտնել, բայց ինը օր է Սուրբ Հոգին ինձ այնքան է հանդիմանել, որ ես հիմա զոջում եմ և քեզանից ուզում եմ ներողություն խնդրել: Արի՛ սպասավորներից թույլտվություն վերցնենք, և դուք սկայավո՞լ իրար հետ խոսեք: Գիտես, Ռոմա, նա Ուկրաինայից չէ, նա ապրում է Հայաստանում»:

Եղբայրների հետ խոսեցինք, և զրուցեցի այդ քրոջ հետ: Նա ինձ շատ դուր եկավ: Հայաստանի եղբայրներն օրհնեցին իրենց քրոջն ու ուղարկեցին Ուկրաինա: Մեզ մոտ պսակադրություն եղավ, խնջույք, ինչպես հարկն է:

Ես տանը այցեքարտեր էի տպում, որտեղ նշում էի եկեղեցու հասցեն և սպասավորների հեռախոսահամարները: Առավոտյան աշխատանքի գնալիս ճանապարհին հանդիպող մարդկանց էի բաժանում: Ոմանք նետում էին, ոմանք հետաքրքրվում էին, և երբ գնում էինք հավաքույթի, եղբայրներն ասում էին՝ «քոնոնք էին զանգել»: Ինչպես որ Տիրոջը խնդրել էի, կինս լավ երգում

Դեկտեմբեր, 2017թ., N 11 (95)

է. մեզ եկեղեցին մի սարք նվիրեց՝ կարաոկէի նման, բարձրախոս, որով մենք քաղաքում շրջում էինք, հոգևոր երգեր երգում ու Աստծու Խոսքը վկայում: Իսկ մայրս, ինչպես կար ուղղափառ եկեղեցու հետևորդ, այդպես էլ մնաց: Երբ նա տեսնում էր, թե մենք ինչ ենք անում, ասում էր. «Ունեի մի հիմար, հիմա երկուսն են: Դուք իմ կյանքը դժոխք եք դարձրել»: Ի՞նչ էինք անում. աղոթում էինք ու տելուց առաջ, հեռուստացույց չէինք դիտում, Աստծու Խոսք էինք կարդում, աղոթում էինք և իրեն էլ հրավիրում էինք միանալ մեզ: Վերջապես մայրս չդիմացավ, և մենք հեռացանք նրա տնից:

Մենք տուն վարձեցինք ու շարունակեցինք մեր քարոզչությունը: Ես վզիցս մի մեծ գրություն էի կախում, որի վրա գրված էր. «Ուշադրություն, Աստված քեզ պիտի դատի քո կատարած մեղքերի համար: Ձղջա՛, ընդունի՛ր Հիսուս Քրիստոսին և կփրկվես»:

Մի բան ասեմ, կարող եք դուք էլ փորձել. դրսում քանի դեռ Հիսուսի մասին ոչինչ չես խոսել, բոլոր մարդիկ էլ նորմալ են թվում, բայց եթե փորձեք վկայել, կտեսնեք, թե ինչ է կատարվում նրանց հետ: Մի օր շուկայի մոտ երգելու համար ինձ ու կնոջս քիչ մնաց ծեծեին:

Թվում էր, թե ամեն ինչ արդեն լավ է. կին ունեմ, լավ վարձատրվող աշխատանք ունեմ, ինձ էլ ի՞նչ է պետք: Մեկ էլ մի օր Ամերիկայում ապրող մի

եղբայր, որ մարգարեության պարզև ուներ, զանգում և ասում է. «Ռոմա՛, Սուրբ Հոգին ասաց, որ դուք պետք է գնաք Հայաստանում ապրելու»:

Երեկոյան տուն եկա, կնոջս կանչեցի և ասացի. «Տե՛ս, տասներկու միլիոն հայերից տասը դրսում են: Ովքեր մնացել են, ունեն որոշակի մասնագիտություններ, դրանով էլ վաստակում են: Ես ո՛չ կրթություն ունեմ, ո՛չ մասնագիտություն, ո՛չ էլ լեզվին եմ տիրապետում: Ի՞նչ պիտի անեմ, հո ծնողներիդ թոշակով չե՞նք ապրելու...»: Մի քանի օրից այդ նույն մարգարեն զանգում է ինձ և իմ ասած խոսքերով ինձ համոզեց. «Ռոմա՛, որպեսզի չմտածես, որ կնոջդ ծնողների թոշակով ես ապրելու, ես ձեզ ուղարկում եմ օդանավի տոմսի գումարը»: Երբ նա իմ կասկածներն ինձ ասաց, ես հաստատություն ստացա: Տանն ինչ ունեինք-չունեինք վաճառեցինք, նստեցինք ինքնաթիռ ու եկանք: Հասանք տեղ... մի տան մեջ մենք էլ նրանց հետ միասին՝ ապրում էինք տասնմեկ հոգով: Կնոջս եղբայրներից մեկը քառասուն հազար դոլար պարտք էր մնացել մի մարդու, ինքը թողել հեռացել էր Հայաստանից, և ողջ պարտքը փակում էր այդ ընտանիքը: Այնպես որ ուղղակի սովից չէինք մեռնում: Ես լեռն էի բարձրանում Տիրոջն աղոթելու. «Հիսո՛ւս,- ասում էի,- ես Քեզանից հայտնություն ստացա և եկա այստեղ: Ես գիտեի, որ վիճակը ծանր է, բայց այս աստիճանի չէի պատկե-

րացնում: Տանն այդքան մանր երեխաներ կան, ինչպե՞ս կարող ենք կուշտ ուտել, երբ երեխաները սոված են»:

ԱՄՆ-ից մի եղբայր է զանգում ինձ և ասում, որ մեզ ուզում են կով նվիրել: Ասում եմ. «Եղբայր ջան, մենք մույնիսկ ապրելու տեղ չունենք, կովը որտե՞ղ պահենք»: Ասում է՝ արի աղոթենք: Աղոթում ենք: Մի քանի օրից զանգում է ու ասում. «Եղբայր, տասնչորս ընտանիք որոշել են ձեզ օգնել, որ գոմ կառուցենք»: Հենց գումարը տեղ հասավ, գործն անմիջապես գլուխ եկավ, որովհետև աներս մասնագիտությամբ շինարար է:

Որոշ ժամանակ անց մի այլ մահանգից մի այլ եղբայր է զանգում, որ այն առաջին եղբորը բոլորովին չի էլ ճանաչում, ասում է. «Մենք ձեզ կով ենք ուզում նվիրել»: Ասում եմ. «Եղբայր, մեզ արդեն կով նվիրել են»: Իսկ նա ասում է. «Իսկ դուք քանի՞ հոգի եք: Ասում եմ՝ այսքան, ասում է. «Մեկն էլ վերցրեք, մի կովը ձեզ քիչ է»: Մի օր մի ուրիշ եղբայր է զանգում և ասում, որ հավանոց կառուցենք: Էլ հարց ու պատասխան չկա, արագ-արագ կառուցում ենք: Հենց վերջացրինք, ասացին. «Հարյուր հիսուն հատ ճուտ գնեք, կերի գումարը մենք կտանք: Մի օր էլ զանգում են, քե՛ր երկրորդ գոմը կառուցեք ու խոզեր գնեք: Մտնում եմ գոմ՝ կովերն արդեն հորթեր ունեն, խոզերը՝ գոճիներ, հավերն սկսեցին ածել... հողամասն սկսեցինք մշակել...

Երբ առաջին դմիկը քաղեցի մեր բանջարանոցից, Աստծուն գոհությամբ հայտնեցի: Պատկերացնո՞ւմ եք, սուպերմարկետից գնես ինչ-որ բան ու Աստծուց գոհանաս: Իսկ այստեղ ամեն բան Նրա օրհնությամբ է:

Ամերձագիս ընտանիքում ծնվեց հինգերորդ երեխան... ԱՄՆ-ից սպասավորներից մեկը զանգում է ու ասում. «Մուրբ Հոգին ասում է, որ դուք տուն կառուցեք»: Ինձ թվում էր, քեզ գլխիս հետ ինչ-որ բան է կատարվում... Կառուցեցինք. հիմա այնտեղ աղոթքաժողովներ են տեղի ունենում: Երբ ԱՄՆ-ից այդ եղբայրներն եկան, ուղղակի զարմացան, որ ես ու աներս միայնակ հինգ ամսվա ընթացքում այդքան բան ենք կառուցել:

Մի օր հայելու առաջ կանգնած էի, և ներսից մի ձայն ինձ ասաց. «Էլ ինչի՞ կարիք ունես»: Ես շատ հուզվեցի, որովհետև ես ո՞վ էի, որ Աստված այդպես Իր օրհնությունները թափեց ինձ վրա: Փառք Տիրոջը, մենք Նրա հարազատ զավակներն ենք:

Մինչ օրս էլ տաքսու վարորդներն ինձ ասում են.

- Ինչու՞ ես եկել:

Ասում եմ.

- Ինձ Աստված է քերել:

- Եվ ի՞նչ, Զո Աստվածը քեզ օգնո՞ւմ է:

- Մի վայրկյան էլ չի թողել,- պատասխանում եմ նրանց:

Ռոման Չայկա

Դեկտեմբեր, 2017թ., N 11 (95)

— ՎԱՍԻԼԻ ՊԱՎԼՈՎ —

Վասիլի Պավլովը ծնվել է 1890 թվականին: Ծնողներին չի ճանաչել, քանի որ նրան գտել են մանկատան մոտ՝ վզից կախված մի գրությամբ: Մանկատանը նա ապրել է հինգ տարի, որից հետո նրան իր մոտ է տարել մի հարուստ կին և պահել է մինչև յոթ տարեկան դառնալը: Այնուհետև նրան տվել են Սլոբոդեյա գյուղում ապրող մի հարուստ գյուղացու՝ որպես աշխատող: Այսպիսով, յոթ տարեկանից սկսվում է նրա չարքաշ կյանքը: Նա իր կյանքում չի տեսել ո՛չ մոր, ո՛չ հոր գուրգուրանք, չի լսել նրանց խորհուրդները: Տանտիրոջ համար նա ոչ թե յոթ տարեկան երեխա էր, այլ ընդամենը աշխատող:

Երբ նա մի փոքր մեծանում է, սկսում է հաճախել տեղի ուղղափառ եկեղեցին, որտեղ էլ ճանաչում է Աստծուն: Նա եկեղեցի էր հաճախում միայն կիրակի օրերին. աղոթքներ էր կարդում, համբուրում էր խաչը և ձգտում էր կատարել այն ամենը, ինչ որ սովորեցնում էր քահանան: Տանտերը գոհ էր իր խնամքի տակ եղած պատանուց, որովհետև նա ազնիվ էր, անում էր այն, ինչ ասում էին:

Երբ Վասիլին դառնում է տասնյոթ տարեկան, հանդիպում է ավետարանականների, որոնք Աստվածաշունչը կարդում էին ռուսերեն

լեզվով: Նրանք Պավլովին Նոր Կտակարան են մվիրում: Նա սկսում է հանդիպել «շտունդիստներին»: Իմանալով այդ մասին՝ նրա խնամակալը սկսում է դեմ կանգնել: Նա նրան օրերով հաց չի տալիս և ստիպում է հրաժարվել նրանց հետ հանդիպումներից՝ նրանց համարելով «շեղվածներ»: Բայց մի օր Վասիլին ասում է, որ ավելի լավ է մեռնի, քան ապրի առանց Քրիստոսի: Այս խոսքերը այնպես են բարկացնում նրա տիրոջը, որ նա եղանով մեջքից խփում է տղային: Եղանը խրվում է նրա մարմնի մեջ: Միայն Աստված գիտե, թե ինչպես է Վասիլին փրկվում: Նրա խնամակալը ամեն ինչ անում էր, որպեսզի նա հետ կանգներ իր «սխալ» ճանապարհից:

Մի անգամ տանտերը մի շաբաթով գնում է տնից, իսկ Վասիլին առանց հացի ու ջրի փակում է խոնավ ու մութ նկուղում: Նա չէր հիշում, թե որքան էր ծնկների վրա աղոթել, երբ լում է մի հաճելի ձայն, որն իրեն էր կանչում: Աչքերը բացելուց հետո նա տեսնում է վերևից իր վրա ընկած լույսի մի շող և լսում է վախվորած ձայն. «Մա հաց և ջուր է, վերցրո՛ւ, բայց հայրիկին ոչինչ չասես»: Ահա և աղոթքի պատասխանը. այդ տանտիրոջ որդին էր, որ խղճացել էր Վասիլին:

Անցնում է մեկ շաբաթ: Տանտերը վերադառնում է հարբած վիճակում, մինչև տուն մտնելը մոտենում է նկուղին և ձայն է տալիս Վասիլիին, ինչպես Աստվածաչնչում թագավորն է ձայն տալիս Դանիելին: Թագավորը, լսելով Դանիելի ձայնը, ուրախանում է: Իսկ այստեղ տանտերը, ի զարմանս իրեն, այնտեղից լսում է տղայի հանգիստ ձայնը և խիստ վախենում: Տեսնելով, որ ոչինչ չի կոտորում այդ երիտասարդին, որին իրոք օգնում էր Աստված, տանտերը նորից մտածում է տարբեր փորձերով կոտրել երիտասարդի հավատքը:

Գալիս է ձմեռը: Մի օր տանտերը նորից տուն է վերադառնում հարբած և հիշում է, որ Վասիլին իրեն չի ենթարկվում: Կանչում է նրան և պահանջում, որ հրաժարվի սխալ ճանապարհից: Լսելով բացասական պատասխան՝ կատաղում է և պահանջում, որ Վասիլին հանի հագուստն ու կոշիկները: Միայն ներքնագգեստով տղային հանում է դուրս և հրամայում քայլել ձյան միջով: Դրսում բուք ու բորան էր: Տղան ձյան միջով մի կերպ էր քայլում, ոտքերը սառել էին, բայց այդպես քայլում է մինչև գյուղի ծայրը: Նա այդ ընթացքում Աստծուց միայն խնդրում էր, որ Աստված իրեն այնքան ուժ տա, որ հանկարծ Նրան չուրանա: Տեսնելով, որ Վասիլին անկոտորում է, խնամակալը բարկանում է և ասում, որ այլևս նրան չի ուզում տեսնել,

կարող է գնալ ուր ուզում է, միայն թե իրենց գյուղում այլևս չերևա: Նա տուն է վերադառնում, իսկ Վասիլին մերկ ու բոքիկ, մի կերպ քայլելով գյուղից հեռանում է:

Նա անդադար աղոթում էր և Աստծուց խնդրում, որ իրեն օգնի: Որքան ժամանակ է քայլում՝ չի հիշում, բայց որոշ ժամանակ անց հեռվում մի լույսի շող է տեսնում: Մի կերպ հասնում է այդ լույսին, դուռը ծեծում է: Դուռը բացում է մի երիտասարդ աղջիկ: Պարզվում է, որ այդտեղ Աստծու ժողովուրդը հավաքվել է ժողովի: Աստված Վասիլիին բերել էր Աստծու ժողովրդի մոտ: Նրան հագուստ են տալիս, հաց, թեյ, տաքացնում են: Բոլորը մտահոգ էին նրա վիճակի համար, չէ՞ որ այդպես սառելուց հետո հնարավոր չէ լուրջ չիվանդանալ: Բայց առավոտյան, երբ Վասիլին արթնանում է, տեսնում է, որ նույնիսկ ոտքերը չեն ցրտահարվել, և ինքը լիովին առողջ է: Այստեղ նրան շրջապատում են սիրով ու հոգ են տանում: Հենց այստեղ էլ Վասիլին հանդիպում է իր կնոջը: Դա այն աղջիկն էր, որ նրա առաջ բացել էր

Գեկյունքեր, 2017թ., N 11 (95)

տան դուռը: Նրանք ամուսնանում են: 1914թ., երբ սկսվում է առաջին համաշխարհային պատերազմը, նրան տանում են բանակ:

Հասնելով գունդ՝ Վասիլին հայտարարում է, որ ինքը զենք չի վերցնի մարդ սպանելու համար: Կանչում են քահանային, նա տղայի հետ բացատրական աշխատանքներ է տանում, բայց տղան մնում է իր խոսքին հավատարիմ: Տեսնելով, որ խոսքով նրա վրա չեն կարողանում ազդել, անցնում են կտտանքների: Նրան կանգնեցնում են ջոկատի առաջ, բռնորին մի-մի հատ փայտ են տալիս և հրամայում են խփել: Բոլորը հերթով անցնում և խփում են նրա մեջքին, բայց նա չի հրաժարվում իր խոսքից: Միայն աղոթում է, որ Աստված ուժ տա: Վասիլիի մաշկն ամբողջովին պատվում է վերքերով ու արյունով: Երբ հասնում է վերջին զինվորի հերթը, Վասիլին անգիտակից ընկնում է: Ուշքի է գալիս խոնավ ու ցուրտ մի վայրում: Երբ նրա վերքերը մի փոքր ապաքինվում են, և կարողանում է ոտքի կանգնել, նրան նորից տանում են հրամանատարի մոտ, որը նրան նորից տալիս է նույն հարցը՝ արդյո՞ք զենք կվերցնի: Լսելով բացասական պատասխան՝ հրամանատարը կատաղում է և հրամայում է նրան տանել հրապարակ: Վասիլիին պառկեցնում են հատուկ սարքի վրա: Նրան է մոտենում քահանան՝ մտածելով, որ նա կարող է մտափոխվել, բայց Վասիլին պատասխանում է, որ ավելի լավ է ինքը մեռնի Քրիստոսի

համար, քան ապրի առանց Նրա: Նրան այնքան են տանջում, մինչև գիտակցությունը կարցնում է: Մի օր էլ այնպես են ծեծում, որ մտածում են մահացել է: Կանչում են բժշկին, և նա հաստատում է մահը: Մահացածին տանում են, որպեսզի հաջորդ օրը թաղեն: Երբ գալիս են դիակը տանելու, սարսափում են՝ տեսնելով, որ նա նստած վերքերն է մշակում: Ամբողջ դիվիզիայում տարածվում է այդ լուրը: Շատերն ընդունում են, որ Աստված է նրան պահում: Եվ այդպես Աստված ուժ էր տալիս, որպեսզի նա դիմակայի հատազա փորձություններին:

Մի փոքր առողջանալուց հետո նրան հանձնում են զինվորական դատարան, որտեղ դատապարտում են մահապատժի: Մահից առաջ թույլ են տալիս հանդիպել կնոջը: Կինը, ամուսնուն տեսնելով այդ վիճակում, հուսահատվում է, բայց Վասիլին նրան հույս է տալիս՝ մեջքերումներ անելով Աստվածաշնչից: Այստեղ էլ է հրաշք կատարվում: Ցարի բարեկամուհիներից մեկը ցարի մոտ բարեխոսում է Վասիլիի համար, և ցարը մահապատիժը փոխում է ցմահ բանտարկության: Բանտարկությունը տևում է մի քանի ամիս, քանի որ 1917թ. փետրվարին Ռուսաստանում տեղի է ունենում բուրժուա-դեմոկրատական հեղափոխություն: Այդ ժամանակ բոլոր քաղաքական և կրոնական դատապարտյալները ազատ են արձակվում:

Շարունակելի

ԻՆՉ ՏԵՐՆ Է ՈՒՂԱՐԿԵԼ

Սոսկվայի երկաթուղային տրանսպորտի համամիութենական ինստիտուտը 1961թ. ավարտելուց հետո աշխատել են Լենինյան շրջավտի գործկոմի կոմունալ բաժնում որպես շինարար-ինժեներ: 1965թ.-ից ինժ տեղափոխեցին Երբաղսովետի գործկոմի կապիտալ շինարարության վարչություն: Աշխատանքս լինելու էր բնակչությանը նոր բնակարաններով ապահովելը: Իմ աշխատանքի ընթացքում բնակիչներից մեկը մոտեցավ ինձ և հայտնեց, որ Պետական անվտանգության կոմիտեում աշխատող Արամը մեկ սենյականոց բնակարան ստանալու պահին նախատեսել է կաշառք տալ. «զգուշացիր հետևանքներից»: Ահա այս ամենից հետո ես զգուշանում էի այդ անձնավորությունից, պետք է ասեմ, որ իմ մեջ էլ վատ տրամադրվածություն էր առաջացել նրա նկատմամբ:

Ամեն անգամ տարբեր պատճառաբանություններով մերժում ու ձգձգում էի նրան բնակարան հատկացնելու հարցը: Ու ամեն կերպ ուզում էի ցավեցնել, նեղացնել նրան, բայց, ի զարմանս այս ամենի, նա անդրդվելի, զուսպ ու քչախոս էր ամեն անգամ: Նույնիսկ մերժվելուց

հետո էլ ոչ մի նեղվածություն չէի նկատում նրա դեմքին:

Այս քաշքշուկը երևի երկար տևեց, եթե չգար 1968թ. փետրվարի 27-ի դեպքը: Իմ բարեկամներից մեկը Ռուսաստանից նոր ավտոմեքենա էր գնել և այդ օրը այցելեց իմ աշխատանքի վայր, որպեսզի հաջորդ օրը գյուղում իրենց տանը այն շնորհավորելու կապակցությամբ ընկերներով «մի կտոր հաց ուտելու» համար ինձ էլ հրավիրի:

Քանի որ աշխատանքի ժամ էր, ես նրան խնդրեցի, որ իմ աշխատասենյակում սպասի մինչև աշխատանքի վերջանալը:

Այդ օրն ինձ մոտ բնակչության ընդունելության օր էր: Ընդունելության ընթացքում ներս մտավ Գամեյան Արամը, որի համար ինձ ասել էին, որ զգուշանամ: Նա արդեն մի քանի անգամ գնացել-եկել էր, բայց նրա բնակարանի հատկացման հարցը չէի լուծել: Մինչ այդ ես նրան հայտնել էի մեկսենյականոց բնակֆոնդի վերջանալու մասին, իսկ մի օր առաջ նրա հարևաններից մեկին առաջարկել էի մեկսենյականոց բնակարան: Հարևանը գնացել, այդ բնակարանը նայել էր, բայց չէր հավանել ու հրաժարվել էր այն գնելուց:

Գեկյունբեր, 2017թ., N 11 (95)

Գամեյան Արամը, գիտենալով այդ մասին, ընդունելության օրը եկավ ու խնդրեց. «Իմ հարևանին հատկացված բնակարանը, որը նա չի հավանել ու հրաժարվել է, հատկացրեք ինձ, ինչքան էլ վատը լինի՝ ես համաձայն եմ այդ բնակարանը գնելու»: Ես մի պահ տատանումների մեջ ընկա՝ չիմանալով ինչ պատասխանել, բայց հիշելով նրա նպատակադրումները, որի մասին ինձ զգուշացրել էին, պատճառաբանեցի, թե. «մինչև ձեր գալն այդ բնակարանը հատկացրել եմ մի ուրիշի, եթե դուք շուտ եկած լինեիք, ձեզ կհատկացնեի»:

Այս ամենից հետո նա սպասեց, սպասեց ու ասաց. «Հիմա ես ի՞նչ անեմ»: Ես ասացի. «Գնացեք, երբ որ մեկ սենյականոց բնակարանային ֆոնդ կստանանք, կգաք, ձեր հարցը կլուծենք»: Նա մի քիչ էլ սպասեց, առանց որևէ բան խոսելու գնաց, մինչև դռան մոտ հասնելը ցածր, բայց լսելի ձայնով ասաց. «Մենք քրիստոնյա մարդ ենք»: Ինչ-որ բան էր ուզում ասած լինել դրանով...

Բայց երբ նրա շրթունքներից Քրիստոսի անունը լսեցի, մինչև դռնից դուրս գալը նրան հետ կանչեցի, ու նա վերադարձավ: Ես նրան ասացի. «Այդ ի՞նչ Քրիստոսի անուն ես տալիս»: Քանի որ ինձ ասել էին, որ նա օրգանում է աշխատում, ինձ զարմանալի թվաց. «Դու ո՞վ, Քրիստոսը՝ Ո՞վ»: Մի փոքր հապաղելով՝

ասաց. «Մենք հայ ենք, հայ ազգը քրիստոնյա ժողովուրդ է, քրիստոնեությունը աշխարհում որպես պետական կրոն առաջինը ընդունել են հայերը 301թ.: Հետևաբար, բոլոր հայերս քրիստոնյա ենք կոչվում: Ումանք կոչվում են քրիստոնյա, ոմանք էլ քրիստոնյա են: Հիմա դու քրիստոնյա ես կոչվում»:

Երբ իմ բարեկամը, որը նստած էր այդ սենյակում, մեր խոսակցությունը լսեց, ասաց Արամին. «Հլա սպասի՛ր, բա դո՞ւ ով ես»: Նա ասաց. «Ես քրիստոնյա եմ»: Ասաց. «Ի՞նչ քրիստոնյա ես»: Նա պատասխանեց. «Այնպիսի, ինչպիսին Սուրբ Գիրքն է պահանջում»: «Ֆարմասիո՞ն» ես, ասաց՝ ո՛չ, «լուսավորչակա՞ն ես», նորից ասաց՝ ո՛չ, «օրթոդո՞քս» ես, ասաց՝ ո՛չ, «շաբաթակա՞ն» ես՝ «ո՛չ»:

Բարեկամս բարկացավ, անպատիվ խոսքեր ասաց. «Դե գնացե՛ք, սո՛ւտ եք դուք, չկա Աստված», ու անարգեց: Նա Աստծու և Հիսուսի հասցեին էլի տարբեր բաներ ասաց, որ սազական չէր:

«Այս անարգանքի համար ներողություն՝ խնդրիր Աստծուց,- ասաց Արամը մոտենալով,- ախպերի՛կ ջան, շատ եմ խնդրում, որ ներողություն խնդրես այդքան անարգանքի համար, որ դու տվեցիր Աստծուն: Խնդրում եմ ներողություն խնդրես»:

«Ոչ մի դեպքում,- ասաց,- զնա՛»:

Այս անգամ անպատիվ խոսքեր ասաց նրա հասցեին. «Սո՛ւտ եք դուք,

կենդծ եք դուք, խաբեբաներ եք, ասում եք՝ քրիստոնյաներ եք, բայց սո՛ւտ եք»: Արամը նորից մոտեցավ ու ասաց. «Ախպերի՛կ ջան, Աստծուց ներողություն խնդրիր»: Բարեկամս ասաց. «Դե, գնա՛, հեռացի՛ր ինձանից»: Ու այդպես Արամը մոտեցավ դռանը՝ լացակումած ասելով. «Երանի չգալի այստեղ ու իմ Տիրոջը հայհոյանք չբերեի»:

Ու ես զարմացա նրա վերաբերմունքի վրա: Միևնույն ժամանակ ես նրան ասացի. «Գամեյան՛, էլ չգաս, մինչև որ ես չկանչեմ»: Ու նա գնաց:

Աշխատանքը վերջացնելուց հետո բարեկամիս հետ գյուղ գնացինք: Ես գիշերեցի հորս մոտ՝ պայմանով, որ առավոտյան ժամը 10-ին լինեմ բարեկամիս տանը:

Առավոտյան դեռ ժամը 10-ը չկար, մեր դուռը ծեծեցին: Ներս մտավ հարևանի փոքր տղան ու ասաց, որ շտապ գնամ բարեկամիս՝ Վանուշենց տուն: Դրանից դեռ հինգ րոպե չէր անցել, մեր լուսամուտը ծեծեցին, այս անգամ մյուս հարևանի կինն էր, որ ինձ ասաց՝ շտապ հասիր Վանուշենց տուն: Ես վատ կասկածանքով վերարկուս հագա ու շտապեցի Վանուշենց: Այդ օրը 1968թ. փետրվարի 28-ն էր: Դեռ տուն չէի հասել, հեռվից նկատեցի, որ Վանուշի թևերի տակ մտած՝ նրան իր ավտոտնակից դուրս էին բերում: Երբ հասա, նկատեցի, որ Վանուշի աչքերը կիսաբաց են, նա մահացած չէր:

Նրա դիմաց կանգնեցի ու բարձր ձայնով բղավեցի. «Վանու՛շ, քեզ ի՞նչ է պատահել»: Նա, նայելով ինձ, ուզեց խոսել, բայց չկարողացավ: Նորից փորձ արեց խոսելու, չկարողացավ: Ես փորձեցի գրկել նրան, նա ինձ նայեց, ու նրա աչքերի մեջ արտասուք լցվեց: Երբ բերեցինք տան բակը, աչքերը փակվեցին, մահացավ: Այդ պահին իմ առջև կանգնեց Գամեյան Արամի պատկերն, ու հիշեցի նրա խոսքերն ամբողջությամբ: Ես շատ խորը զգացի այդ ցավը:

Չորս օր տևեց թաղման արարողությունը, որից հետո ես վերադարձա աշխատանքի: Շտապ մարդ ուղարկեցի Գամեյան Արամին կանչելու, քանի որ ասել էի՝ էլ չգաս, մինչև որ քեզ չկանչեմ: Օրվա տարբեր ժամերին մարդ ուղարկեցի, տանը չէր: Ես այդ օրը նրան տեսնելու հույսս կտրեցի, մտածեցի հաջորդ օրը նրան տեսնեմ: Բայց այդ նույն օրը դեռ աշխատանքը չէր վերջացել, տեսա Արամը եկավ: Երբ աշխատանքը վերջացավ, ես նրան ներս կանչեցի ու ասացի.

- Քեզ կանչելու համար երկու անգամ մարդ էի ուղարկել, դրա՞ համար ես եկել:

- Ո՛չ, ինձ ոչ ոք այստեղ գալու համար բան չի ասել:

- Իսկ ինչո՞ւ ես եկել այդ դեպքում, չե՞ր որ ասել էի՝ չգաս:

Նա քիչ հապաղելուց հետո գլուխը բարձրացրեց ու ասաց.

Գեղարմարեղ, 2017թ., N 11 (95)

- Երբ մենք աշխատանքից վերադառնում ենք տուն, լվացվում ենք, մինչև ճաշելը մեր պարտականությունն է՝ օրվա շնորհակալական աղոթքը մատուցել Հայր Աստծուն, որ առավոտյան մեզ տարել է, օրվա ընթացքում պահել է և երեկոյան ողջառողջ վերադարձրել է մեր ընտանիքներին: Առավոտյան նույնպես աղոթքով հանձնվում ենք Հայր Աստծու ձեռքերի մեջ, որ Ինքը օրվա մեջ մեզ առաջնորդի: Ահա այսպես են վարվում մեր հավատացյալները: Իսկ ինչ վերաբերում է ձեր հարցին, թե ինչու եմ եկել, ես ձեզ նորից եմ ասում, որ ոչ ոք ինձ չի կանչել, այլ Աստված է ինձ ուղարկել այստեղ: Երբ աշխատանքից վերադարձա տուն, լվացվեցի ու անմիջապես ծնկի եկա՝ իմ օրվա շնորհակալական աղոթքը մատուցելու Հայր Աստծուն: Աղոթքի ընթացքում երկնքից ձայն եկավ ինձ՝ ասելով. «Որդի՛ս, հանդիպի՛ր Հակոբյանին աշխատանքի վայրում»: Աղոթքի ընթացքում երկրորդ անգամ ձայնը եկավ, ասելով՝ որդի՛ս, հանդիպի՛ր Հակոբյանին: Աղոթքս դեռ չէի վերջացրել՝ 3-րդ անգամ ձայնը եկավ երկնքից. «Հանդիպի՛ր Հակոբյանին»: Ահա ես աղոթքից վեր եմ կացել ու եկել: Ինձ Տերն է ուղարկել Ձեզ մոտ:

Այո՛, անհամբեր սպասում էի նրա հետ հանդիպմանն՝ ինձ հետաքրքրող շատ հարցերի պատասխաններ իմանալու համար, և ահա իմ առաջին իսկ հարցի պատասխանը լսե-

լուց հետո ցնցվեց իմ ամբողջ էությունը: Մյուս հարցերի քննարկումից հետո ինձ մնում էր խորին շնորհակալություն հայտնել երկնքում բնակվող Հայր Աստծուն... Այս ամենին հաջորդեցին Գամեյանի ու եկեղեցու մյուս եղբայրների հետ հաճախակի հանդիպումները, ու ես ընդգրկվեցի եկեղեցու մեջ: Աստծու Խոսքը լսելու առաջին իսկ օրվանից սկսեցի գիշեր ու ցերեկ կարդալ Աստվածաշունչը: Իմ նպատակն էր ավելի խորանալ Աստծու Խոսքի մեջ, սրբանալ ու արժանի լինել Հայր Աստծուն ծառայելու:

Հիշում եմ՝ եկեղեցու ձևավորման առաջին տարիներին Հայաստանում մեր եկեղեցին ավելի էր մեծանում, բայց ծառայողների պակասություն էր զգացվում: Եկեղեցու հովիվը՝ Հակոբ եղբայրը, ամբողջ Հայաստանի եկեղեցու հոգսից բացի, Երևան քաղաքում մի օրվա ընթացքում՝ առավոտյան, կեսօրին և երեկոյան, պետք է ծառայեր երեք խմբի: Իհարկե, եկեղեցու մյուս եղբայրները նույնպես ծանրաբեռնված էին. ամեն մեկն իր աշխատանքն ունեւր...

Ես Հակոբ եղբոր խմբերից մեկում էի, չեմ հիշում՝ մեկ տարի հետո էր, թե ավելի էր, եկեղեցու խորհրդի եղբայրների որոշումով և Հակոբ եղբոր աղոթքով այն խումբը որտեղ ես էի, վստահեցին ինձ, բայց Հակոբ եղբոր հսկողության տակ:

**Սուրեն եղբայր, ք. Երևան
Շարունակելի**

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՅՈՂ

Ապրիլի 1-ին սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հաճախաբ Իրեն ու փրկություն ունենաք:

Այդ մասին հովհաննու 3.16-ում կարդում ենք.

«Որովհետև Ապրիլի 1-ին սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն արվեց, որով
Նրան հաճախա զորքի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»:

Եթե Դուք ուզում եք ապիկի մոտիկից ծանոթանալ Ապրիլին և Նրա Խոսքին, կարող եք
դիմել հեղինակի հեռախոսահամարներով.

Երևան

Ավան	093-53-25-26	Ամիրսեյյան Հրահատ
Ջեյրուհ	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրսեյյան Հրահատ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ(Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի զանգված	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091-16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Զարբախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրսեյյան Հրահատ
3-րդ մաս	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արուսյան	094-34-75-91	Ջաբարյան Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վախրի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38,	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատալան)	098-46-12-61	Թովաթյան Ստյոպա
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարդան
Գիլիցան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Ջանգելուր	094-00-94-08	Մարդյան Միեր
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռուբեն
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան Լևոն
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան Միեր
Ճամբարակ (Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավատարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան Մարտուն
Սևան	093-53-25-26	Ամիրսեյյան Հրահատ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոլիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Մուրիսյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

ՀԻՎԱ՞ՆԴ ԵՍ

Անիկա է յոգնածին ոյժ փուտողը, ու կարողութիւն չունեցողին շար զօրութիւն հասցնողը: Երիտասարդները անգամ պիտի յոգնին ու բուլնան, և ընտիր կորիճները բոլորովին պիտի իյնան. քայց Տէրոջը ապաւինողներուն ոյժը պիտի նորոգուի. Եւ անոնք արծիւներու պէս քննելով վեր պիտի ելլեն, պիտի վազեն ու չբուլանան, պիտի քալեն ու շոգնին:

Եսայա 40:29-31

Եթէ չեզմէ մէկը հիսանդ է, եկեղեցիին երէցները թող կանչէ, ու անոր վրայ աղօթք թող ընեն, ու Տէրոջը անունովը խղով օծեն զանիկա:

Հակոբոս 5:14

Եթէ Տէրոջը քու Վարուժոյդ չայնին ուշադրութեամբ մտիկ ընես, և անոր պատուիրանքներուն ականջ դնես, ու անոր թղոր կանոնները պահես, այն ախարերէն մէկը քու վրադ պիտի չքերես, զորոնք Եգիպտացոց վրայ քերի. քանզի ես եմ Տէրը, որ քեզ կը բժշկեմ:

Ելից 15:26

Որպէս զի Եսայի մարգարէին չեռքով ըստած խօսքը կատարուի, Անիկա մեր հիւանդութիւնները վերցուց և մեր ցաւերը կրեց:

Մատթէոս 8:17

Ով Տէր, զիս բժշկէ ու պիտի բժշկուիմ, զիս փրկէ ու պիտի փրկուիմ. վասն զի իմ պարծանքս դուն ես:

Երեմիա 17:14

Ով իմ անչա, օրհնէ Տէրը, եւ անոր թղոր քարերարութիւնները մի մոռնար, որ կը քաւէ թղոր անօրէնութիւններդ, ու կը բժշկէ քու թղոր հիւանդութիւններդ:

Սաղմոս 103:2-3